

Fíu Sönglög. Fi Sange

með íslenskum og dönskum texta.

Samið hefur

med islandsk og dansk Text,

komponerede af

Bjarni Þorsteinsson, **Pastor B. Thorstensson**

prestur í Siglufirði.

Siglufjord. Island.

Innihald:

1. Draumalandið.
2. Vor og haust.
3. Taktu sorg mína.
4. Systkinin.
5. Kirkjuhvoll.
6. Í djúpið mig langar.
7. Gissur ríður góðum fáki.
8. Hann hraustur var.
9. Agnar Stefán Klemensson.
10. Sólsetursljóð, (dúett).

Indhold:

1. Drømmenes Land.
2. Vaar og Høst.
3. Tag min Sorg.
4. De to Søskende.
5. Kirkehøj.
6. Mod Dybet jeg længes.
7. Listen lykkes, — god er Hesten.
8. Han var saa stærk som Døden.
9. Agnar Stephan Klemensson.
10. Solsætssang, (Duet).

Kaupmannahöfn.

Kostnaðarmaður: Sigurður Kristjánsson.

Prentað hjá Wilhelm Hansen.

Agnar Stefán Klemensson.

Fæddur 1896; dáinn 1900.

(Matth. Jochumsson.)

Agnar Stephan Klemensson.

Født 1896; død 1900.

(Oversat af Digteren.)

Larghetto.

9.

1. Nú drúp - ir hús - ið við dapr - an hljóð, hjá
 3. Og hvi skyldi ei klökkna hver steinn og hvert stál, er
 1. Det dæn - ner af Sorg og det hvi - sker om Ve, og
 3. Nu bæ - res dig, Fu - der, sau þesk en Skual, hvad

dyr - un - um eik - in græt - ur; í lauf - in - u þýt - ur með ang - urs óm: „Í
 stormviðrin hrönn - um svo fald - a? Nú berg - ir þú, fað - ir, svo beiskr - i skál, sem
 Hu - set lu - der be - drø - vet. Jeg hæ - rer det gam - le Ræn - ne - bæ - r - træ, det
 bit - re - re kan du li - de? Det Hjer - te maa væ - re af Sten og Staal, som

æsk - u mjer sprung - u ræt - ur; jeg beið þess aldr - eg - i bæt - ur.
 brjóst - ið má sár - ast vald - a, og grimmter þá landskuldað gjald - a.
 suk - ker i - gjen - nem Lø - vet: „Se, se min Hjer - te - rod klø - vet!
 rø - res ej ved din Kvi - de, hvor stærk du end er at stri - de.

2. Þú, Bald - urhinn góð-i, þess víst er von, að vikn - að þinn gaml - i
 4. Og móð - ir - in sjúk! Hver á orð, hver á orð, sem önd þinn-i helzt mætt-i
 2. Ak, Bal - der hin go - de, den ful - ti - ge Ræn, hvor kan den dog an - det end
 4. Og Mo - de-ren syg! — Kom. e - vi - ge Ord, som træ - ste kan hér al -

hlyn - ur, og af - i þinngrát-i sinn son - ar-son, þú hans sæt-ast-i, ljúf-ast-i
 fró - a? Af kvöl - um jeg opt viss-i kúf - að borð, en við krossþinn má flest - um
 græ - de med Far - fa-ren, som nu for Hu - sets Søn maa Kin-der-nes Ryn - ker
 e - ne. Fuld of - te jeg sad ved Sor - gens Bord, og sau kun de huar - de

vin - ur. Hann styn - ur, hannklökkn - ar og styn - ur.
 ó - a. Mun rós upp úr grjóti því gró - a?
 væ - de, thi bort gik hans e - ne-ste Glæ - de.
 Ste - ne for Brød og for Ro - ser re - ne.

Síðasta erindi.
 Sidste Vers.

poco più andante *mf*

9. Til ei - lifðar heill! Með þinn hýr - a hvarm og hugljúf-a koll-inn þinn bjart - a! Til
 9. Far - vel! ó, du sæ-de, du dej-li - ge Dreng med Lok-ker-ne gyl - den - hvi - de! Guds

poco più andante

ei - lifð-ar, beint yf - ir bryggð yf - ir harm, og hel - ið, sem níst - i þitt hjart - al Til
 Kjær - lig-hed med din lil - le Seng: Nu højt o-ver Dø - dens Kri - de du

frels - ar-ans, barn-ið hið bjart - al
 bor ved din Frel - sers Si - de!

5. (eins og 1. erindi.)

Og þó er það víst, eins og rós heitir rós,
 að rósir á klettunum spretta;
 og allt eins er víst, eins og ljósið er ljós,
 að ljós býr í myrkrinu þjetta;
 og að hönd guðs mun hlut okkar rjetta.

5. (som 1. Vers.)

Og sandelig dog, - fra Klippens Bund
 kan vøxe de Roser røde;
 og op fra Vinterens frosne Grund
 fremblomstre den nærende Grøde,
 thi Solen besejrer det Døde.

6. (eins og 2. erindi.)

En sár eru tárin! þú blessaða barn,
 vor brjóst eru þrungin af móði;
 og yfir þitt sorglega helfarar hjarn
 nú hellum við táranna flóði,
 ó Baldur, ó Baldur hinn góði!

6. (som 2. Vers.)

Men Sorgen er tung! O, du herlige Dreng,
 som Døden saa grusomt kalder!
 Forgjæves over din lille Seng
 vor hederste Taare falder!
 Ak, død er vor dejlige Balder!

7. (eins og 1. erindi.)

En helzt má það ástvina sefa sorg,
 þú saklaus barnanna ljómi,
 að sýnast mátti sem Síons borg
 bezt sómði því inndælis blómi.
 En hver ræður Dómarans dómi? -

7. (som 1. Vers.)

Lad Taaren svare paa Sorgens Bud; -
 det letter dog Rumpens Møje;
 du Lysets Alf fra den gode Gud,
 vort Evighedshaab, det høje,
 du bar i dit Barneøje.

8. (eins og 2. erindi.)

Hans vilji verði! þitt blessaða blóm
 sitt beðkorn í jörðunni hljóti.
 En deyi ekki kornið, og haldist hvert hjóm,
 og hjálpar að eilífu njóti:
 þá rís þú sem rós upp úr grjóti!

8. (som 2. Vers.)

Guds Vilje ske! I Jordens Skjød
 vi lægger dit Frø, det rene.
 Hvis det saa dør, - som Ordet lød, -
 hvis intet forgaar, - som vi mene, -
 da vøxer der Roser af Stene!